

PAULA.GARCÍA IBÁÑEZ (ES)

Proyecto: *Perpendiculares*

La joven pintora de Burriana Paula García Ibáñez, ahora estudiante de Bellas Artes en Florencia, se enfrenta al reto de participar en *Del verd al porpra*, y lo hace con un ejercicio llamado *Perpendiculares*. En el plano formal, se trata de un friso expandido de momentos fugitivos, compuesto por veinte capturas de escenas tangenciales vividas; nadie mejor que ella misma para describir su obra, que define de la siguiente manera: *latidos del corazón, coincidencias, posibilidades o destinos... Una colección de momentos de vidas elegidos al azar o buscados a propósito y que, contra todo pronóstico, han ido a coincidir en un mismo lugar, un pueblo, Burriana; en las paredes de una exposición que habla sobre el individuo y la comunidad(...) uniendo los caminos de cada uno de ellos por un éxito de decisiones y actos que los ha hecho coincidir a todos, solo una vez en su vida, a estas alturas. De la misma manera que lo hacen, solo en un solo punto, las líneas perpendiculares".*

Nos encontramos ante una realidad caleidoscópica, dispuesta como un gigantesco puzzle donde, como diría Henri Bergson: *La percepción tiene espacio en la proporción exacta en la que la acción tiene tiempo*. Así como Sorolla, caricaturista incansable e incurable, caminaba a orillas del mar o caminaba por las calles de París, Nueva York o Valencia, permanentemente provisto de un cuaderno indispensable, siempre predispuesto a reproducir escenas cotidianas de la sociedad moderna de la época. Del mismo modo, nuestra artista ha producido con las escenas de *Perpendiculares*, donde se nos muestran espacios y tiempos aparentemente ajenos, retratos de personas -ya triviales, ya conocidas-, donde todo queda congelado en el tiempo por la acción fotográfica, intuitiva y furtiva, de Paula García Ibáñez.

Apreciamos en este proyecto el gusto por lo accidental que puede tener el hecho de vivir, un tema que también tiene cierta relación con el pensamiento que predica el budismo zen, a la hora de desarrollar habilidades con las que armonizar el inconsciente y la conciencia misma; el objetivo final será encontrar una profundidad espiritual, que se alcanzará a través de un largo proceso de aprendizaje, que conducirá a un desapego total del ego personal. Y todo esto viene a la materia, no sólo porque catalogamos el proyecto de Paula como influenciado por dicha filosofía, sino también porque también lo sentimos, al mismo tiempo, al ver la enorme evolución técnica y concepto que se puede ver en la pintura de nuestra joven artista.

*Perpendiculares* plantea la vida cotidiana de una sociedad, urbana y diversa, desprendida de cualquier connotación de reivindicación política, y sin ningún signo externo de violencia, donde sentimos la vida fluyendo amable e indolentemente, desprovista de innecesarios sufrimientos o cargas forzadas, en cada plaza escalonada, frente a ventanas, toldos y comercios, o en cualquier

rincón visitado fugitivamente. Con su trabajo, Paula García Ibáñez propone un *Pratnya*, que definiríamos como esa práctica intuitiva que trata de captar simultáneamente la totalidad y la individualidad en todas las cosas; de ahí que la serialidad lógica, aunque sea posible, ya no es esencial para nosotros.

Como señalamos anteriormente, y en contra de todo lo que sabíamos pictóricamente –ahora estamos hablando de ese retrato inicial perfeccionista y meticuloso, adicto al realismo pop y al gusto barroco–, en estos marcos naturalistas Paula García Ibáñez intenta acercarse al arte sin artificios. En *Perpendiculares*, sin renunciar a la figuración, ya se ha dejado de lado muchos recursos académicos y la artista ha optado por una pincelada suelta pero diestra y expresiva, con la que esencializa su pintura. La paleta también se ha reducido a azules, tonos grises muy pronunciados, colores terrosos que pueden dar lugar a toques claros y discretos de rojo o amarillo blanquecino; siempre dentro de marcos fotográficos, donde la búsqueda de profundidades ha perdido importancia.

Todo este moderno abocetado en las escenas, tan ligeramente captado, se entrelaza totalmente con la tradición pictórica española, empezando por los pintores románticos, de la "veta brava", seguidores de Goya –podríamos mencionar a un Eugenio Lucas, Leonardo Alenza o Pérez Villamil, entre otros–, subyugado a la expresividad de la mancha; todo ello, sin olvidar la pintura esbozada, casi automática, a la que se dedicaron con frustración –rozando la obsesión–, durante los últimos años de sus respectivas carreras, dos de los más grandes pintores valencianos: Joaquín Sorolla e Ignacio Pinazo, poseedores, sin igual, de las claves de una pintura rápida, que ejercieron como encarnación suprema del genio artístico.

Concluamos. Italia nos devuelve un artista metamorfoseado y reflexivo; Nos encontramos ante una determinada personalidad artística que está dejando atrás su etapa de aprendiz para empezar a convertirse en una gran pintora. Porque, su viaje italiano durante, Paula ha interiorizado y asumido lo espiritual que conlleva su vocación artística. Dotado de un virtuosismo inusitado para el retrato, comprobamos, sin embargo, –y esto no es más que obvio– que su poética se encuentra en un permanente proceso de investigación y evolución. A partir de ahora, tendrá que lidiar con el eterno dilema de combinar el dibujo reflexivo con la expresividad del color; tomar, caso por caso, caminos de incógnito hacia la abstracción (sabemos de su curiosidad en la colorida obra de Vasily Kandinski), una elección que no implica necesariamente ningún prejuicio contra la figuración; *Del Verd al Porpra* contiene variados ejemplos de todo lo que decimos. Pero vamos a tener que aprender a esperar.

Manuel Monsonís.  
Burriana, mayo 2020.

PAULA.GARCÍA IBÁÑEZ (VAL)

Projecte: *Perpendiculars*

La jove pintora borrianenca, Paula García Ibáñez, a dia d'ara, estudiant de Belles Arts a Florència, afronta el repte de participar en *Del Verd al Porpra*, i ho fa amb un exercici anomenat *Perpendiculars*.

En el plànol formal, es tracta d'un fris expandit d'instantos fugissers, conformat d'una vintena de captures de tangencials escenes viscudes; ningú millor que ella mateixa per tal de descriure'ns el seu treball, al qual defineix així: *batecs, casualitats, atzars o destinacions... Una recol·lecció d'instantos de vides triats a l'atzar o buscats a propòsit i que, contra tot pronòstic, han anat a coincidir en un mateix lloc, un poble, Borriana; en els murs d'una exposició que parla de l'individu i la col·lectivitat(...) unint els camins de cadascú d'ells per una successió de decisions i actes que els hafet coincidir a tots, sols per una única vegada en les seues vides, en aquest punt. De la mateixa manera que ho fan, sols en un únic punt, les línies perpendiculars."*

Ens trobem davant d'una realitat calidoscòpica, disposada com un gegantí trencacaps on, com diria Henri Bergson: *La percepció disposa de l'espai en l'exacta proporció en què l'acció disposa del temps*. Tal com Sorolla, dibuixant infatigable i incorregible, passejava per la vora de la mar o caminava pels carrers de París, Nova York o València, permanentment proveït d'un indispensable quadern d'apunts, sempre predisposat a reproduir escenes quotidianes de la societat moderna de l'època; de manera semblant s'ha produït la nostra artista amb les escenes de *Perpendiculars*, on se'ns mostren espais i temps aparentment inconnexos, retrats de persones –ja intranscendents ja conegudes–, on tot queda congelat en el temps per l'acció fotogràfica, intuïtiva i furtiva, de Paula García Ibáñez.

Apreciem en aquest projecte un gust per allò d'accidental que pot tindre el fet de viure, qüestió que guarda també certa vinculació amb el pensament que pregona el budisme Zen, quan es tracta de desenvolupar destreses amb què harmonitzar l'inconscient i la consciència propis; l'objectiu final serà de trobar una profunditat espiritual, a la que s'arribarà a través d'un llarg procés d'aprenentatge, que derivarà en un despreniment total de l'ego personal. I tot açò ve al cas, no només pel fet de catalogar el projecte de Paula com influenciat per la filosofia dita, sinó perquè així ho sentim també, paral·lelament, en constatar l'enorme evolució tècnica i de concepte que s'aprecia en lapintura de la nostra jove artista.

*Perpendiculars* ens planteja la quotidianitat d'una societat, urbana i diversa, desempallegada de qualsevol connotació de reivindicació política conjuntural, i sense cap signe extern de violència, on sentim la vida fluir amablement i indolent, desprovista d'innecessaris patiments o de forçades càrregues, en cada plaça trepitjada, davant d'escodrinats aparadors de tendalls i botigues, o en

qualsevol racó fugisserament visitat. Amb el seu treball, Paula García ens està plantejant una *Pratnya*, que definiríem com aquella pràctica intuïtiva que tracta de captar simultàniament la totalitat i la individualitat en totes les coses; d'ahí que la seriació lògica, encara que fóra possible, ja no ens resulta essencial.

Tal com deixàvem apuntat més amunt, i contràriament a tot el que d'ella coneixíem pictòricament –parlem ara d'aquell inicial retratisme perfeccionista i minuciós, addicte a un realisme pop i de gust barroquitzant–, en aquests fotogrames naturalistes Paula García Ibáñez tracta apropar-se a l'art sense a l'artifici. En *Perpendiculars*, sense renunciar a la figuració, ja s'han deixat al marge un munt de recursos academicistes i l'artista ha optat per una pinzellada solta, però destra i expressiva, amb què essencialitza la seua pintura. També la paleta s'ha reduït a deixatats blaus, tons grisencs molt empastats, colors terra que poden derivar en lleugers i discrets tocs de roig o blanquinosos grocs; sempre dins d'emmarcaments fotogràfics, on la recerca de profunditats ha perdut importància.

Tot aquest modern esbossament en les escenes, tan lleugerament plasmades, entronca de le amb la tradició pictòrica espanyola, començant pels pintors romàntics, de “veta brava”, seguidors de Goya –podríem citar un Eugenio Lucas, Leonardo Alenza o Pérez Villamil, entre d'altres–, subjugats a l'expressivitat de la taca; tot això però, sense oblidar la pintura esbossada, gairebé automàtica, a la que es dedicaren amb una fruïció –ratllant amb l'obsessió–, durant els darrers anys de les seues respectives carreres, dos dels més grans pintors valencians: Joaquín Sorolla i Ignacio Pinazo, posseïdors, sense parangó, de les claus d'una pintura ràpida, que practicaren com a plasmació suprema del geni artístic.

Concloem. Itàlia ens retorna una artista metamorfosetjada i reflexiva; ens trobem davant d'una decidida personalitat artística que està deixant enrere el seu estadi d'aprenent avantatjada per començar a esdevindre una pintora enorme. Perquè, el seu periple italià durant, Paula ha interioritzat i assumit allò que d'espíritual comporta la seua vocació artística. Dotada d'un virtuosisme inusual per al retrat, comprovem, però, –i això no és més que una obvietat– que la seua poètica es troba en un permanent procés de recerca i d'evolució. D'ara en avant, haurà de bregar amb en l'etern dilema de conjugar el reflexiu dibuix amb l'expressivitat del color; de prendre, a cas, incògnits camins cap a l'abstracció (sabem de la seua curiositat en l'obra colorista de Vasili Kandinski), una elecció que no ha de comportar, necessàriament, ningun prejudici contra la figuració; *Del Verd al Porpra* conté exemples ben variats de tot el que diem. Però, haurem d'aprendre a esperar.

Manuel Monsonís.

Borriana, maig 2020.

PAULA.GARCÍA IBÁÑEZ (EN)

Project: *Perpendicular*

The young painter from Burriana Paula García Ibáñez, now student at the Fine Arts Academy in Florence, faces the challenge of participating in *Del verd al porpra*, and does so with an exercise called *Perpendicular*. On the formal plane, it is an expanded frieze of fugitive moments, composed of twenty captures of daily lived scenes; no one better than herself to describe her work, which she defines: *heartbeats, coincidences, possibilities or destiny... A collection of moments of lives chosen randomly or searched for on purpose and that, against all odds, have come to coincide in the same place, a town, Burriana; on the walls of an exhibition that talks about the individual and the community (...) connecting the paths of each of them by an amount of decisions and actions that have made them all coincide, only once in their lives, at this point. In the same way that perpendicular lines do, only at a single point."*

We face a kaleidoscopic reality, arranged like a huge puzzle where, as Henri Bergson would say: *Perception has space in the exact proportion in which the action has time*. Just as Sorolla, tireless caricaturist, who walked on the shores of the sea or through the streets of Paris, New York or Valencia, permanently provided with an indispensable notebook, always predisposed to reproduce everyday scenes of modern society of the time. In the same way, our artist has produced with the scenes of *Perpendicular*, where are shown spaces and times apparently alien, portraits of people where everything is frozen in time by the photographic action, intuitive and furtive, by Paula García Ibáñez.

We appreciate in this project the taste for the accidentalness that can have the fact of living, a theme that also has some relation to the thought that zen Buddhism preaches, when it comes to developing skills that harmonize the unconscious and the consciousness itself; the ultimate goal is to find a spiritual depth, reached through a long learning process, which will lead to a total detachment from the personal ego. And all this comes to the matter, not only because Paula's project is influenced by that philosophy, but also because we find it, at the same time, in the enormous technical and concept evolution that can be seen in the painting of our young artist.

*Perpendicular* raises the daily life of a society, urban and diverse, detached from any connotation of political vindication, and without any external sign of violence, where we feel life flowing kindly and indolently, devoid of unnecessary suffering or forced burdens, in each staggered square, in front of windows and shops, or in any corner visited fugitively. With her work, Paula García Ibáñez proposes a *Pratnya*, which can be defined as that intuitive practice that tries to simultaneously capture totality and individuality in all things.

As we pointed out earlier, and contrary to everything we knew pictorially –now we are talking about that initial perfectionist and meticulous portrait, addicted to pop realism and baroque taste– in these naturalistic frameworks Paula García Ibáñez tries to approach to art without artifices. In *Perpendicular*, without renouncing figuration, many academic resources have already been left aside and the artist has opted for a loose but an expressive brushstroke, with which she essentializes her painting. The palette has also been reduced to blues, very pronounced grey tones, earthy colours that can lead to light and discreet touches of red or whitish yellow; always within photographic frames, where the search for depths has lost importance.

All this modern sketched in the scenes, so slightly captured, is totally intertwined with the Spanish pictorial tradition, starting with the Romantic painters, followers of Goya –we could mention a Eugenio Lucas, Leonardo Alenza or Pérez Villamil, among others–, all this, without forgetting the sketched painting, almost automatic, to which they dedicated themselves with frustration –bordering on obsession–, during the last years of their respective careers, two of the greatest Valencian painters: Joaquín Sorolla and Ignacio Pinazo, possessors, without equal, of the keys of a fast painting, who acted as the supreme embodiment of artistic genius.

Let us conclude. Italy gives us back a metamorphosed and reflective artist; We are facing a certain artistic personality who is leaving behind her stage of apprentice to begin to become a great painter. Because, her Italian journey during, Paula has internalized and assumed the spiritual that comes with her artistic vocation. Endowed with a virtuosity unusual for the portrait, we see, however, – and this is only obvious – that his poetics is in a permanent process of investigation and evolution. From now on, he will have to deal with the eternal dilemma of combining reflective drawing with the expressiveness of colour; take, case by case, paths of incognito towards abstraction (we know of his curiosity in the colourful work of Wassily Kandinsky), a choice that does not necessarily imply any prejudice against figuration; *Del Verd al Porpra* contains varied examples of everything we say. But we're going to have to learn to wait.

Manuel Monsonís.  
Burriana, May 2020.